
”Nu är glada julen slut, slut, slut. Och snart så är det påska.” Så sjöngs det på julgransplundringarna för ett par dagar sedan. Ramsan tar upp två viktiga perspektiv – den glada julen och snart så är det påska.

Först – julen är en glädjens högtid. Ändå talas det varje år om alla förväntningarna som vi strävar efter att uppfylla, men som vi inte riktigt klarar av. Men barnen ser fram mot jul, dock inte alla.

Jag tänker på alla barn som denna jul inte fått se sin mamma och pappa i så god form. I bilradion häromdagen lyssnade jag på en intervju med en läkare. Reportern frågade hur pass långsiktigt påverkade vi svenskar blir av alkohol under julhelgerna. Eller som reportern uttryckte det: ”Det är en snaps där och skumpa där och så vin när vi träffas i slakten.” Läkaren rådde till eftertanke efter jul och att låta kroppen återhämta sig. Alltså, det är tid och plats för eftertanke!

Just i denna tid på året bjuder kyrkan in till ett hejdundrande orientaliskt bröllop med 4-600 liter vin när gästerna möjligen redan ”fått för mycket”, som det stod i gamla bibelöversättningen. Men i den nya översättningen står det mer rakt på sak - när gästerna började ”bli berusade”. Då gör Jesus ett tecken, gör 400-600 l vatten till vin. Kan man i den historiska situation vi lever idag läsa en mer olämplig bibeltext?

Vad gör oss glada? Vad släcker vi vår livstörst med? Om vi slår följe med Jesus, så innebär det utifrån dagens evangelium åtminstone inte livsförnekelse. Han fanns också i festens sammanhang. Vad innebär då allt detta?

Man skall läsa sin bibel noggrant, som det står. Men att läsa om hur Jesus gör vatten till vin, som ett exempel på att Jesus ville att gästerna skulle bli ännu mer berusade, är verkligen ett exempel på fundamentalistisk läsning. Men med lite oväntat resultat. Nej, rimligen måste en noggrann ordagrann läsning betyda något annat.

Där står de gamla krukorna, fyllda med vatten för de judiska reningsceremonierna. Jesus fyller dessa gamla krukor med något nytt, något som ger människan glädje. Det handlar med andra ord om *spänningen mellan gammalt och nytt*.

Återigen, vad gör oss glada? Vad släcker vi vår livstörst med? Jag ser en bild framför mig. Bilden från BB. Hur många fäder har inte tagit fram sin kamera för att få ta den första bilden av den nyfödde på mammas mage. Barnet som söker sig mot bröstet. Reflexen som inte riktigt infunnit sig, men som kommer om en tid. Munnen och bröstet, törsten och livsdrycken, suget och det elementära livsinnehållet.

Vi bär på en biologisk livstörst som måste släckas. Men vi bär också på en existentiell livstörst som måste släckas. Ibland släcks den vid usla brunnar. Jesu står här mitt i festen för att bjuda oss på något nytt. Jag tror nämligen att när Jesus blir verklig för oss erfars något nytt. Tänk så mycket gammal religion som kan fjättra oss i formalism och livlöshet. Tänk så mycken konsumtion som hotar, binder och egentligen speglar en inre tomhet. Men det finns ett annat liv. Vinundrets våldsamma mängd, 4-600 l, vittnar om det överflödande, det som inga gäster orkar dricka upp. Vinet står ju som bild för glädjen och festen, men framför allt den överflödande nåden.

Jag har svårt att tro annat än att berättelsen också handlar om glädjens måltid, som vi bjuds till idag vid Herrens bord. Där ges oss ett bröd för vår hunger och en dryck för vår törst. Vattnet i krukorna kunde rena från yttre smuts. Det förvandlade vattnet till vin bär bud om en annan rening. Nattvardens vin renar vårt inre liv, Jesus blod renar oss från våra livs misslyckanden.

Vad betyder detta för en präst och diakon?

För det första, gör som Jesus – finns till lite överallt, både i den yttersta nöden och i festen. Sätt ingen ära i att vara förutsägbart tråkig. Nya präster och diakoner frågar: "Är jag bärare av det friska, nya som inte har nyhetens behag?" Att vara präst och diakon är att be om nåden att få bära det budskap vidare, vilket möter människors livstörst som en lockande och befriande nyhet.

För det andra, drick själv det mogna vinet. Det går inte att bjuda på vatten när människor törstar efter moget vin. Det blir torftigt att leva på gårdagens bröd eller släcka sin livstörst med det som var gott igår. Att vara präst och diakon är att be om nåden att själv dricka sig otörstig vid nådens brunn. Att veta var källan är, hur den är, och visa vår tids människor dit.

För det tredje, budskapet är inte glatt, det är glädjerikt. Tradition kan stelna och bli "gammal". När det nya kommer väcker det reaktioner – både glädje och motstånd. Ni har att gestalta i ord och handling ett budskap som inte bara är ett tal om glädje. Budskapet är inte glatt. Det är förankrat i en annan verklighet – som ger glädje. Som jag sade i början: "snart så är det påska". Så kan man sjunga om man tänker påsk som en punktuell högtid. Men den kristna kyrkan ser påsken som något som genomsyrar allt liv, från påskdag till långfredag.

Evangeliet inleds med orden "På tredje dagen hölls ett bröllop i Kana". När evangelisten Johannes, som älskar dubbelbottnade betydelser och symboliskt tal, talar om att bröllopet ägde rum på tredje dagen, så sätter det i gång associationer. Vinundret i Kana är enligt Johannes Jesu första "tecken", dvs ett under som pekar utöver sig självt mot den som utför det, ett tecken på Jesu härlighet. Det skall förstås utifrån påskens händelser.

Jesus återfinns man på de mest oväntade ställen. Han är inte förutsägbar. Han finns i festen. Men det mest oförutsägbara är nog ändå detta – Gud möter oss i den djupaste förnedring, i gudsövergivenhetens stora ensamhet. Därför är den kristna kyrkans märkliga symbol ett avrättningsredskap. Jesus finns i nöden, bland de utsatta och sjuka. Till och med festen kan rymma nöd. Och Jesus finns nära, hur vi än har det.

Därför gäller för en nyvigd diakon eller präst, liksom för alla döpta, att all din tro och handling skall vara förankrat i detta outgrundliga – att Jesus härlighet kan uppenbaras allra tydligast i min verklighet när jag förlorar greppet. Uppenbarelsen av Jesus härlighet och glädje föregås ofta av tystnaden. Så är det i den andliga vägledningstraditionen. Så är det i dagens evangelium. Därför får jag säga som Maria: "Gör som han säger". Hon vet att det blir bäst så. Eller så får jag göra som tjänarna. De gör som Jesus säger. De fyller krukorna med vatten och bär dem till värden. En konstig befallning. Och det står bara: "Och det gjorde de". När tro omsätts i handling, då kan det oväntade hända.